

*“Tanrı, **sevgidir.**” (1.Yuhanna 4:8)
“Tanrı, **büyüktür.**” (Eyüp 36:26)*

Sevgi olan Tanrı, halkı ile yakın bir ilişki kurmak ister. Tanrı'nın sosyal ilişkilerle ilgili doğasının konusu Kitabının ilk bölümünde açıklanır.

Tanrı, Adem ve Havva'yı, onlarla paydaşlığın tadını çıkarabilmek için *“Kendi benzeyişinde”* yarattı (Yaratılış 1:27). Bu aynı *“Tanrı bizimle”* konusu²⁰² Tanrı'nın kurtarılmış halkının *“O'nun yüzünü göreceği”* ve O'nunla birlikte sonsuza kadar yaşayacağı (Vahiy 22:4) zamanlardan söz eden, Tanrı'nın kitabının son bölümüne kadar devam eder.

Büyük olan Tanrı, yapmak istediği her şeyi yapabilir:

“Bütün insanlığın Tanrısı RAB benim. Var mı yapamayacağım bir şey?” (Yeremya 32:27)

Tektanrıci biri, eğer içtense, Tanrı'nın, istediği takdirde insan olabileceğini kabul eder. Eğer Her Şeye Gücü Yeten'in yapamayacağı bir şey olsaydı (Kendisi ile çelişmesinin dışında), o zaman Tanrı olamazdı.

Soru şu değildir: Tanrı insan *olabilir mi?*

Soru şudur: Tanrı insan olmayı *seçti mi?*

TANRI'NIN GERÇEK TAPINAĞI

Tanrı'nın İsrailoğullarına, *“aralarında yaşayabilmesi için”* (Mısır'dan Çıkış 25:8) eşsiz bir tapınak-çadır yapmalarını buyurmasından bin beş yüz yıl sonra Kutsal Yazılar şu beyanda bulunurlar:

*“Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı ile birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı... Söz insan oldu ve **aramızda yaşadı. O'nun yüceliğini** –Baba'dan gelen,*

lütf ve gerçek ile dolu biricik Oğul'un yüceliğini- gördük." (Yuhanna 1:1,14)

"*Aramızda konut kurdu – aramızda yaşadı*" şeklinde dilimize çevrilen bu ifade, *bir çadır ya da tapınak* kurmak anlamına gelen Grekçe bir sözcükten türetilmiştir. Birebir anlamı ile şu şekilde çevrilebilir: "*Aramızda Çadırını kurdu.*" Kutsal Yazılar, bir kişinin bedenini, içinde canının ve ruhunun yaşadığı "*çadır*" ya da "*tapınak*" olarak tanımlarlar.²⁰³ 16. bölümde öğrenmiş olduğumuz gibi, Tanrı'nın sonsuz Oğlu, bir erkek bebek olarak dünyaya geldi. O'nun insan bedeni, içinde yaşamayı seçtiği "*çadır*"dı.

Musa'nın zamanında, Tanrı'nın, Varlığının görkemli ve yaratılmamış ışığını içine yerleştirdiği tapınağın binası, *hayvan derileri* ile örtülüydü. Ama İsa'nın Kişiliğinde Tanrı'nın görkemli, yaratılmamış ışığı ve Varlığı *insan derisinin* içinde konut kurmak için gelmişti. Bu nedenle O'nun öğrencileri, "*Baba'dan gelen biricik Oğul'un yüceliğini gördük!*" diyebiliyorlardı.

Kutsal Yazılar, İsa'nın, "*insanın değil, Tanrı'nın kurduğu **asıl tapınma çadırı***" olduğunu beyan ederler. (İbraniler 8:2)

Eski Antlaşma zamanında, tapınma çadırı ve daha sonra tapınak günahkârların günahlarını örtmek için hayvan kurbanları sunabildikleri bir yerdi. İsa küçük bir çocukken ve ergenlik çağına girdiğinde, Yeruşalim'deki tapınağı pek çok kez ziyaret etti, ama O'nun günah için bir kurban sunduğu hiçbir yerde yazılı değildir. İsa neden kurban sunmadı? Çünkü O'nun günahı yoktu. İsa, "*Kendisini bir kez kurban ederek günahı ortadan kaldırmak için*" ortaya çıkmıştı (İbraniler 9:26). İsa, kurban sunusu ve bir Roma çarmıhı da sunak olacaktı.

İsa, sembollerin ardındaki gerçeklikti.

"Tanrı bedende göründü." (1.Timoteos 3:16)

İsa, bir gün, Yeruşalim'deki büyük tapınağın yanında ayakta duruyordu; yanında toplanmış olan bir grup erkeğe şunları söyledi:

"Bu tapınağı yıkm, üç günde onu yeniden kuracağım.' Yahudi yetkililer, 'Bu tapınak kırk altı yılda yapıldı, sen onu üç günde mi kuracaksın?' dediler.

***Ama İsa'nın sözünü ettiği tapınak kendi bedeniydi.** Bu nedenle İsa ölümden dirilince öğrencileri bu sözü söylediğini hatırladılar. Kutsal Yazı'ya ve İsa'nın söylediği bu söze iman ettiler."* (Yuhanna 2:19-22)

Yahudiler, İsa'nın sözünü ettiği tapınağın O'nun bedeni olduğunu anlamadılar. Onlar, İsa'nın Yeruşalim'deki harika tapınağın binası hakkında konuştuğunu düşündüler. Ama Tanrı Varlığı'nın ışığı ve görkemi artık insan eli ile yapılmış olan o En Kutsal Yer'de değildi.

Tanrı'nın Varlığı şimdi, İsa'nın bedeninin "tapınağındaydı."

İsa, yeryüzündeki görevinin sonuna doğru öğrencilerinden üçüne, Tanrı'nın bu görkemli yüceliğine tanıklık etmeleri için izin verdi.

*"İsa yanına yalnız Petrus, Yakup ve Yakup'un kardeşi Yuhanna'yı alarak yüksek bir dağa çıktı. Onların gözü önünde İsa'nın görünümünü değiştirdi. **Yüzü güneş gibi parladı, giysileri ışık gibi bembeyaz oldu. O anda, parlak bir bulut onlara gölge saldı, buluttan gelen bir ses,***

'Sevgili Oğlum budur,

O'ndan hoşnudum.

***O'nu dinleyin!' dedi.**" (Matta 17:1-5)*

Cennetteki meleklerin yüzlerini örtmelerine neden olan Tanrı'nın parlak, göz kamaştırıcı, saf ışığı İsa'daydı.

Bir zamanlar tapınağa gölge salan parlak bulut, şimdi İsa'nın durduğu yerin üzerine gölge salıyordu.

İsa, Tanrı'nın yeryüzünde gözle görülebilen Varlığı'ydı.

Tanrı Oğlu'nun yüceliğinin bu parlaklığına, Baba'nın göklerden gelen sesi eşlik ediyordu:

"Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum. O'nu dinleyin!"

Tanrı, bu söyledikleri konusunda ciddidir.

Tanrı Oğlu, İnsanoğlu olmadan bin yıl önce, peygamber Davut şunları yazdı:

*“Oğul’u öpün ki öfkelenmesin, yoksa izlediğiniz yolda mahvolursunuz.
Çünkü öfkesi bir anda alevlenir, ne mutlu O’na sığınanlara!”* (Mezmur 2:12)

“Oğul’u öpün” Oğul’u onurlandırın anlamına gelir.

Arada bir insanların din önderlerinin başlarını ve ellerini öptüklerini görüyorum – din önderleri de kendileri gibi çaresiz ve günahkâr insanlar. Yine bu aynı insanların bedenleri toprağa geri dönen insanları onurlandırmak için yolculuklar yaptıklarını görüyorum. Bu arada Tanrı’nın dünyaya şu duyuruda bulunmuş olduğunu ekleyelim: **“Herkes Baba’yı onurlandırdığı gibi Oğul’u onurlandırın. Oğul’u onurlandırmayan O’nu gönderen Baba’yı da onurlandırmaz... Çünkü Baba Oğul’u sever.”** (Yuhanna 5:23, 20)

HABERCİ

Yeşaya, *‘Rab’bin yolunu hazırlayacak olan’* (Yeşaya 40:3) özel olarak seçilmiş bir haberci hakkında yazan iki peygamberden biridir.

Bu haberci, Zekeriya’nın oğlu peygamber Yahya’ydı.²⁰⁴ daha önceki peygamberler, *“Tanrı Mesih’i dünyaya gönderecek,”* ifadesini kullanarak konuşmuşlardı, ama Yahya peygamber bu konuda farklı bir onura sahipti, Yahya peygamberin duyurusu şöyleydi: *“Vaat edilen Mesih, Rab’bin kendisi buradadır!”*

“O günlerde Vaftizci Yahya Yahudiye Çölü’nde ortaya çıktı. Şu çağrışı yapıyordu: ‘Tövbe edin! Göklerin egemenliği yaklaşmıştır.’ Nitekim peygamber Yeşaya aracılığıyla sözü edilen kişi Yahya’dır. Yeşaya şöyle demişti: ‘Çölde haykıran, ‘Rab’bin yolunu hazırlayın, geçeceği patikaları düzleyin’ diye sesleniyor.” (Matta 3:1-3)

TÖVBE

Yahya’nın, insanları Rab’bin gelişine hazırlamak için onlara verdiği mesaj basitti.

“Tövbe edin!”

Tövbe sözcüğü, Grekçe’deki *metanoeo* sözcüğünden gelir. Bu sözcük, iki kısımdan oluşur: *meta* ve *neo*. Sözcüğün ilk kısmının anlamı, *“hareket”* ya da *“değişim”* dir. Sözcüğün ikinci kısmı, *zihindeki düşüncelere* işaret eder. Bu nedenle *tövbe* sözcüğünün temel olarak, *bir zihniyet değişimine sahip olmak; yanlış düşüncelerin yerine doğru düşünceleri koymak* anlamına gelir.

“Tövbe” sözcüğünü, her gün içinde yaşadığımız çevre ve koşulların içine yerleştirelim: Bir kentten bir başka kente otobüsle yolculuk etmek istediğimi varsayalım – diyelim ki Beyrut’tan Amman’a gitmek istiyorum. Doğru olduğuna inandığım otobüse biniyorum ve koltuğuma yerleşip uykuya dalıyorum. Bir süre sonra otobüs ana yolda

hızla ilerlerken, otobüsün güneye, Amman'a doğru değil, kuzeye, İstanbul'a doğru yol aldığına farkına varıyorum. Bu durumda ne yapmam gerekir?

İki seçim hakkım var:

Ya hata yaptığımı kabul edemeyecek kadar gururlu davranır ve otobüste *kalabilirim*; bu davranışım sonucunda yanlış yere varırım.

Ya da kendimi alçaltabilirim ve *tövbe ederim*, yani düşüncemi değiştirir ve yanlış otobüse bindiğimi kabul ederim. Tövbemin içtenliği bir sonraki durakta otobüsten inerek doğru otobüse binmemle ortaya çıkar.

Gerçek tövbe bir kişiyi *yanlıştan dönmeye* ve *gerçeğe güvenmeye* yönlendirir.

Tövbe, bir paranın iki tarafı ile karşılaştırılabilir.

Bir tarafı: **'TÖVBE ET!'** der.

Diğer tarafı ise: **'İMAN ET!'** der.

İki taraf da aynı gerçeğin parçalarıdır:

“...**tövbe edip** Tanrı'ya dönmeye ve Rabbimiz İsa'ya **inanmaya**...”
(Elçilerin İşleri 20:21)

Tövbe, kurtuluş için güvendiğiniz şey hakkındaki düşüncenizin değişmesi anlamına gelir. *İman*, Tanrı'nın sağladığı kurtuluşa güvenmek anlamına gelir.

Ancak tövbe edildiği takdirde gerçek iman mevcut olabilir.

Bu gerçek ile uyumlu olarak peygamber Yahya'nın ilettiği mesaj, şu anlamı içeriyordu: “Yanlış düşüncenizden tövbe edin! Kendinizi kurtaramayacağınızı kabul edin ve Cennet'ten gelen, vaat edilen Mesih-Kralı kabul edin! O, sizi, en kötü düşmanlarınızdan kurtarmak için geldi – eğer kendinize güvenmekten vazgeçer ve O'na güvenmeye başlarsanız!”

Tanrı'nın önündeki günahlı tutumlarını kabul eden kişiler, Yahya tarafından nehirde vaftiz edildiler. Yahya'nın, *Vaftizci Yahya* olarak bilinmesinin nedeni budur. Suda vaftiz olmak günahı yıkayamazdı ve yıkayamaz. Nehirdeki suya batırılarak vaftiz olan kişilerin *dışsal* bir şekilde ifade ettikleri şeydu: tövbe eden ve inanan günahkârları murdar konumlarından temizlemek için gelen Mesih hakkındaki Tanrı mesajını *içsel* olarak benimsediklerine tanıklık etmek.

SEÇİLMİŞ OLAN

İsa, yeryüzündeki görevinin başlangıcında Yahya tarafından vaftiz edilmek üzere Şeria Nehri'ne geldi. Günahsız Mesih'in herhangi bir şey için tövbe etmeye ihtiyacı yoktu, ama vaftiz olarak, kurtarmak için gelmiş olduğu insan soyu ile Kendisini özleştirdi.

İsa'nın vaftizini izleyen olay asla unutulamaz. Bu olay bize tek ve gerçek Tanrı'nın birleşik birliğinin ve görkeminin bir diğer görünümünü sunar.

*“İsa vaftiz olur olmaz sudan çıktı; o anda gökler açıldı ve İsa, **Tanrı'nın Ruhu'nun** güvercin gibi inip üzerine konduğunu gördü. **Göklerden gelen bir ses, 'Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum'** dedi.”* (Matta 3:16-17)

Yaratılış'ın ilk gününde olduğu gibi, bu öyküde de Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un Varlığı açıklanır. Ancak yine de tarihin bu çok önemli anında Tanrı, çoğul tekliğini daha belirgin bir biçimde açıklıyordu. Kutsal Yazılar'da yaptığımız yolculuğumuzda, şimdi öyle bir yerdeyiz ki, yolculuğu yapmakta olan her birimizin bu noktada durmamız, birkaç fotoğraf çekmemiz ve düşünmemiz gerekmektedir.

Bulduğumuz bu yeri gözlerinizin önüne getirin. Dramatik görünümlü, parlak gökyüzünün altında, **Tanrı'nın Oğlu** (aracılığıyla gökyüzünün ve yeryüzünün yaratıldığı Söz), batırıldığı nehrin sularından dışarı çıkarak yürür. Aynı anda, **Tanrı'nın Ruh'u** (Yaratılışın ilk gününde suların üzerinde dalgalanan *Ruh*) gökyüzünden iner, havada süzülür ve bir güvercin şeklinde İsa'nın üzerine iner. Ve son olarak, gökyüzünden **Baba Tanrı'nın** sesi duyulur: *“Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum.”*

İlk otuz yıl boyunca İsa mütevazî Nasıra kentinde yoksul bir ailede yaşamıştı. İnsanların dikkatini çekmediği bu dönemde Göklerdeki Baba, gözlerini biricik Oğlu'ndan hiç ayırmamıştı. Ve şimdi Tanrı'nın, İsa'nın yaşamı ile ilgili düşüncesini işitiyoruz: *“O'ndan hoşnudum.”*

Tanrı, bu ifadeyi şimdiye kadar dünyaya gelmiş olan hiçbir insan için söyleyemezdi. Tanrı'yı yalnızca İsa –hem içsel hem de dışsal anlamda– yaşamının her ayrıntısı ile hoşnut etti. Cennet'teki Oğul olarak O, kutsaldı, lekesizdi ve yerine getirmek için gelmiş olduğu görevi tamamlayacak niteliklere sahipti. O, Mesih'ti –*Meshedilmiş Olan*– Tanrı'nın Seçilmişiydi. Tanrı, O'nu yağ ile değil (kâhinler ve krallar yağ ile meshedilirlerdi²⁰⁵) Kutsal Ruh'un Kendisi ile meshetti.

*“**Tanrı Nasırah İsa'yı Kutsal Ruh ile ve kudretle meshetti...**”* (Elçilerin İşleri 10:38)

İsa, tüm peygamberlerin kendisi hakkında yazmış olduğu Kişi'ydi.

TANRI'NIN KUZUSU

*“Yahya ertesi gün İsa'nın kendisine doğru geldiğini görünce şöyle dedi: **İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!**”* (Yuhanna 1:29)

Peygamber Yahya'nın duyurusu, çok anlamlıdır.

“İşte! Tanrı'nın Kuzusu...”

Yahya'yı dinleyenler, kuzunun ne anlama geldiğini bir dereceye kadar anladılar. Günah dünyaya girdikten sonra insanlar yakmalık sunular olarak kuzular getirmişlerdi.

On beş yüzyıl gibi uzun bir zaman boyunca pirinç sunak üzerinde her sabah ve her akşam kuzular kurban edilmişlerdi. Ve şimdi *Tanrı'nın Kendi Kuzusu* gelmişti! İki bin yıl önce İbrahim İshak'a, *“Oğlum, yakmalık sunu için **kuzu** Tanrı'nın Kendisi sağlayacak!”* demişti. (Yaratılış 22:8)

Tanrı gerçekten de, İbrahim'in oğlunun yerine geçecek bir kurban sağladı, ama bu kurban, *“kuzu”* değildi. Bir *“koç”*tu. (Yaratılış 22:13) İbrahim'in, peygamberliğinde sözünü ettiği *“Kuzu”*, Mesih'in kendisiydi. İbrahim'in peygamberliği İsa'yı işaret ediyordu. İsa bu nedenle şöyle dedi: *“Babanız İbrahim Günümü göreceği için sevinçle coşmuştu. Gördü ve sevindi.”* (Yuhanna 8:56)

“...günahı kaldıran..”

Adem'in zamanından beri masum hayvan kanı Tanrı'ya ve Tanrı'nın Planına güvenen kişilerin günahını sembolik olarak örttü. O, *günahı* tamamen ve sonsuza kadar *kaldıracaktı*.

“...dünyanın...”

Günah için kanları dökülen önceki kurbanlar *bir kişi, bir aile ya da bir ulus* adına sunulmuşlardı. Ama İsa'nın kanı *tüm dünyanın* geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki günah-borcunun tam ve nihai olarak ödenmesini mümkün kılacaktı.

Tanrı'nın Kuzusu'nun dünyanın günahını ortadan kaldırması, dünyaya gelen herkesin Tanrı tarafından kendiliğinden bağışlandığı anlamına mı gelir? Hayır. Günahın insan soyuna girdiği andan itibaren Tanrı her zaman Kendisine ve Sağlayışına kişisel olarak iman edilmesini talep etti.²⁰⁶

*“Kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi. **Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi.**”* (Yuhanna 1:11-12)

GÖLGELER VE SEMBOLLER

Geçen yıllar zarfında günah için kurban edilen her masum ve lekesiz kuzu, *“gelecek iyi şeylerin sadece bir **gölgesiydi.**”* (İbraniler 10:1)

Bir gölge, gölgeyi meydana getiren nesne ile karıştırılmamalıdır. Eğer bir arkadaşınız size doğru yürürken yere doğru bakarsanız, arkadaşınızı görmeden önce onun gölgesini görebilirsiniz, ama arkadaşınız gelip sizin önünüzde durduğu zaman, arkadaşınıza bakar ve gölgesi yerine arkadaşınızın kendisi ile konuşursunuz, öyle değil mi?

Eski Antlaşma kurbanları gelecek olan Mesih'in ana hatlarını çizen ve O'nu duyuran, Tanrı tarafından tasarlanmış *gölgelerdi*.

Tanrı'nın Kuzusu İsa bu gölgeleri savurup attı.

*“Boğalarla tekelerin kanı günahları **ortadan kaldıramaz**. Bunun için **Mesih** dünyaya gelirken şöyle diyor: 'Kurban ve sunu istemedim, ama **bana bir beden hazırladım**. Yakmalık sunudan ve günah sunusundan hoşnut olmadım. O zaman şöyle dedim (Mesih): 'Kutsal Yazı tomarında benim için yazıldığı gibi, senin isteğini yapmak üzere ey Tanrı, işte **geldim!**'... İkinciyi geçerli kılmak için (Kendi kurbanını), birinciye (hayvan kurbanlarını) **ortadan kaldırıyor**. Tanrı'nın bu isteği uyarınca İsa Mesih'in bedeninin **ilk ve son kez** sunulması ile kutsal kılındık.” (İbraniler 10:4-7,9-10)*

Hayvan-kanı kurbanları Tanrı'nın nihai talebinin yalnızca *sembolleriydiler*. Hayvanlar Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmamışlardı. Bir kuzunun değeri bir insanın değeriyle eşit değildir. Nasıl bir oyuncak model arabayı bir araba satıcısına götürüp gerçek bir arabanın bedeli olarak sunamazsanız, bir kuzunun kanı da aynı şekilde insanın günah-borcunu ödeyemez. İnsanın günah-borcu karşılığında eşit ya da daha büyük bir değer talep ediliyordu.

İsa, bu Kurban'ı sağlamak için geldi.

TANRI, BAŞARISIZ BİR PLANCI MI?

Birkaç yıl önce, bir felsefe doktoruyla yazıştım. İsa'nın “*dünyanın günahını kaldırmak için geldiği*” duyurusuna karşılık olarak bana şunları yazdı:

 Subject: Email Feedback

Tanrı yalnızca 2000 yıl önceki bu pandomim oyununu düzenlemek için karar vermeden önce doğan ve ölen insanlara ne olacak? Öyle görünüyor ki, Hristiyan Tanrısı, başarısız planlar yapan biri ve bazı şeyleri sonradan düşünüyor, çünkü insanlığın 'günahlarını' bağışlamak için bir yol bulması onun milyonlarca olmasa da binlerce yılını aldı.

Artık hayatta olmayan bu adamın, kurban edilen milyonlarca kuzunun ve yüzlerce peygamberliğin ardındaki anlamı fark edememiş olduğu görülüyor; kurban edilen kuzuların ve yazılan peygamberliklerin hepsi, Mesih'in, insanlığın, geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki günahlarının cezasına katlanacağı güne işaret ettiklerini anlamamıştı. Tanrı'nın kurtuluş planı başlangıçtan itibaren, "şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla, **daha önce** işlenmiş günahların cezalarının" da ödenmesini içeriyordu. (Romalılar 3:25-26)

Tanrı, Mesih'in zamanından önceki günahkârları aynı bugünkü günahkârları bağışladığı şekilde – Tanrı'nın vaatlerine ve sağlayışına iman aracılığıyla– bağışladı.

Ama elbette, bir farklılık mevcuttu.

İsa Mesih'in zamanından önce yaşayan imanlıların günahları *örtülüydü*. Bir günahkârın borcunun, yazılı kitaplardan sonsuza kadar *iptal edilmesi* ancak İsa'nın kanını dökmesinden ve ölümü yenmesinden sonra mümkün olabilecekti.

Tanrı'nın Kuzusu İsa, yeryüzüne gelmeden önce, sunakta bir hayvan kurbanı sunan kişi, bankadan ödünç para almak için mücadele veren bir iş

İNSANLARIN VE PEYGAMBERLERİN KRONOLOJİK SIRALAMASI

Bu kitapta belirtilenler. Kutsal Kitap'ın kendisi diğer yüzlercesinin adlarını ve öykülerini yazar.

Adem- Havva **Zaman başlar**
Kayın & Habil

Şit

Nuh (Tufan) **M.Ö. 2500**

Babil halkı

Eyüp

İbrahim **M.Ö. 2000**

İsmail

İshak

Yakup

Yahuda

Yusuf

Musa **M.Ö. 1500**

(Çadır tapmak)

İlyas

Elişa

Davut **M.Ö. 1000**

Süleyman (Tapmak)

Yunus

Amos

Hoşea

Yeşaya **M.Ö. 700**

Mika

Yeremya

Habakkuk

Daniel

Hezekiel

Zekeriya **M.Ö. 500**

Malaki

Zekeriya & Elizabet

Meryem & Yusuf

Vaftizci Yahya

Mesih İsa **M.S. başlar**

adamına benzetilebilir.

Varlıklı bir arkadaşı aldığı borç için ortak imza atmayı kabul eder ve böylece iş adamı ödünç aldığı parayı ödeyemediği takdirde, borcu kendisinin ödeyeceğine dair söz vermiş olur. Her geçen yıl iş adamı borcunu ödeme konusunda daha çok zorlanmaya başlar ve borç büyüdükçe büyür. Ve her yıl iş adamının zengin arkadaşı sıkıntı içindeki arkadaşının borcunu örtmek için bankada bir başka senet daha imzalamak zorunda kalır. Başarısız iş adamını iflas etmekten ve hapse girmekten koruyan nedir? Yalnızca zengin ve güvenilir dostunun onun borcunu örten garanti senetleri.

Eski Antlaşma'daki hayvan kurbanları, bir günahkârın, Tanrı tarafından geçici olarak kabul edilen, "garanti senetleri" gibiydiler. Antlaşmalarını onaylama ve Kitaplarını dengede tutma konusunda lekesiz bir tarihçeye sahip olan evrenin Kayıt Tutucusu lekesiz hayvanların kanını günah için bir *örtü* olarak kabul edeceğini vaat etti. Ama hayvan kanı insanın birikmiş günah-borcunu *iptal edemezdi*. Hayvan kanı yalnızca "*yıldan yıla günahları anımsatmaya*" hizmet ederdi. "*Çünkü boğalarla tekelerin kanı günahları ortadan kaldıramaz.*" (İbraniler 10:3-4)

Günah, yalnızca Tanrı'nın sonsuz Oğlu'nun kanının dökülmesi ile çözümlenebilecek, ciddi bir sorundur. Tanrı'nın Kuzusu İsa, insanlığın günah-borcunu ödemek için geldi.

Sizin düşünceniz nedir?

Tanrı, "Başarısız planlar yapar mı, bazı şeyler aklına sonradan gelir mi?" Ya da Yahya peygamber ve onun izleyicileri Nasıralı İsa'yı "*Musa'nın yasında ve aynı zamanda peygamberlerin kitaplarında yazmış oldukları Mesih*" ve *dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı kuzusu*" olarak kabul etmekte haklı mıydılar? (Yuhanna 1)

Plan yapanların En İyisi olan Tanrı'nın, günahın üstesinden gelebilecek herhangi başka bir planı hiç olmadı. Tanrı'nın zamanın dışındaki sonsuz görüş açısına göre, O'nun biricik Oğlu, dün, bugün ve sonsuza kadar:

"...dünya kurulalı beri boşazlanmış Kuzu'dur." (Vahiy 13:8)